

Obsah

<i>Úvod</i>	7
Asia Minor	9
Dervíši	15
Stambulská vánoční imprese	21
Zlý pohan do něho zakrojí	22
Duše Orientu	27
Perské listy	32
Laser a smrž	53
Tam na stráni jsou schováni	60
Panství půlměsíce	67
Prorokovali proroci	69
Nebe nad Bagdádem	74
Indie poklepem i poslechem	81
Jungova Indie	100
Povaha Jávy	105
Oštěp a čip	121
Za Velkou zdí	138
Na periferii Říše středu	161
Tajemství čínského pokoje	164
Matriarchát v praxi	175
Nebeský mír	177
Závoj a tao	180
Úsměv osvíceného	184
Doba čínská	185
Konvergence	189
Souboj tygrů	191
Fenomén Mao	192
Tchaj-wan	197
Tibet – náš vzor?	207
Vietnam	243
Nippon Koku	258

Úvod

Tato kniha představuje po vydání *Zápisků z Okcidentu* druhý díl souborné redakce esejů s cestopisnou tematikou, obírajících se různými kraji a jejich svérázy a vydaných porůznu v periodickém tisku i ve čtyřech sbornících v letech 1993–2008 (u těch, které zde nevycházejí v knižní podobě poprvé, už není uvedeno periodikum, ale jen rok vzniku a zkratka sborníku: *Pitevní praktikum pro pokročilé* /PP/; Petrov, 2000 /1. vyd. Vesmír, 1995/, *Mír s mloky* /MM/, Petrov, 2003; *Leprosárium* /LS/, Petrov, 2005; *Hlavou dolů* /HD/, Dokořán, 2006 /1. vyd. Vesmír, 1999/).

Hranice mezi oběma zájmovými oblastmi je tu stanovena velmi nezvykle – Okcident sahá až k Uralu a Bosporu, byť podle přísnějších kritérií končí už na linii Terst–Petrohrad. K tomuto podivnému dělení vedly v zásadě dva důvody: prvním a nejdůležitějším byla nutnost rozdělit eseje do dvou zhruba stejně objemných svazků – srdce mne táhne přece jen jaksi víc na Východ – druhým přesvědčení, že dědicové Byzance přece jen nějak k Evropě patří, byť by se jistě bylo možno držet zásady, že Západ končí zároveň s katolickou či protestantskou tradicí a ta ortodoxní už je Východem jako řemen. Zde jsou k „Východu“ přiřazeny země islámské počínaje Tureckem, aby eseje o nich tvořily jeden blok, byť Istanbul k Evropě také nedílně patří: svět jako celek je ostatně taky jen jeden, nedělitelný.

Tento svazek se týká prakticky jen Asie, mého světadílu nejoblíbenějšího. Opakovat zde v úvodu to, co bylo řečeno v uvedení prvního svazku, by bylo nadbytečné, a laskavý čtenář nechtě si přečte příslušnou pasáž tam.

V Praze, v létě 2008, Stanislav Komárek